

Confessió de clericalisme

Hi ha una qüestió a flor de pell en la vida de l'Església, que és tema permanent en els nostres dies, tema de preocupació i de polèmica sovintejada, sobretot des del Concili Vaticà II. Es tracta del paper dels laics en la vida de l'Església. Aquesta qüestió jo diria, però, que qui la va posar sobre la taula, en el nostre temps i d'una manera ben oberta, va ser el Papa Pius XI en fundar l'Acció Catòlica. Ell ja la definia d'una manera ambigua —aquí tindriem el motiu de la polèmica— com la participació o cooperació dels laics a l'apostolat jeràrquic de l'Església. Aquestes dues paraules: *participació* o *cooperació* han estat el cavall de batalla de totes les discussions sobre aquest tema i ho són encara avui. Per exemple, fent servir uns altres termes, però del mateix contingut, quan volem definir el paper d'un Consell Pastoral, institució que el Concili va manar que es portés a terme, però també sense definir-la massa, perquè una cosa no es pot definir abans d'experimentar-la.

El paper del laic és una *participació* o una *cooperació*? Participar de l'apostolat jeràrquic vol dir que la tasca evangelitzadora que el Crist va encomanar als dotze Apòstols és també missió pròpia de tots els batejats: portar a terme la predicació evangèlica i organitzar-la. Cooperar a l'apostolat jeràrquic és ser un bon instrument de la jerarquia perquè aquesta pugui portar a terme d'una manera ben complerta la tasca que el Crist va encomanar al Col·legi Apostòlic.

Quan Pius XI va instituir l'Acció Catòlica la va vincular directament a la jerarquia, de tal manera que el cap nat en cada part de l'Església era el Bisbe de la diòcesi. Volia dir això una dependència, però també una oficialitat. Els consells diocesans —formats per laics— que dirigien la tasca apostòlica de la institució eren responsa-

bles de l'evangelització del seu propi ambient, ambient al qual la predicació de l'Evangeli que el Senyor va encomanar als Apòstols no hi podia arribar sinó a través d'aquells laics que hi eren presents aportant tot el testimoni cristianisme que es desprèn del seu baptisme. Això portava a bisbes i laics a sentir-se responsables solidàriament de l'evangelització del món.

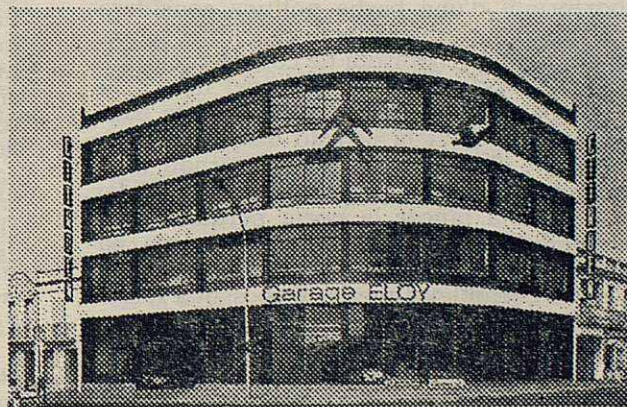
El Concili Vaticà II ha tornat a airejar aquesta qüestió remarcant la personalitat nova que la fe determina en cada un dels batejats. Els laics no són cristians de segona divisió. Els laics, tan cristians com els bisbes, estan inclosos en aquell manament que Jesús va donar als seus deixebles: «aneu i prediqueu l'Evangeli a tots els homes». Els bisbes tenen la responsabilitat que aquest precepte del Mestre es porti a terme, però els laics no poden ser uns missioners franc tiradors. Uns i altres han de sentir-se solidàriament responsables, solidàriament compromesos.

L'Església d'avui és clericalista? Els laics no acaben d'assumir d'una manera responsable la seva tasca? Heus aquí uns interrogants difícils d'aclarir. No és fàcil portar a terme la pròpia responsabilitat, perquè les coses no s'arreglen manant perquè els altres obeeixin, ni tampoc quedant-se a casa esperant que ens cridin. Les solucions no són mai teòriques. Cal llançar-se a l'acció, però amb molta humilitat, amb una capacitat d'escoltar extraordinària i mai fent de franc tirador, sinó essent solidari.

Procurarem continuar aquest tema amb uns quants articles comentant el Decret del Concili Vaticà II sobre l'apostolat dels Laics. Serà bo que busquem la llum, no en els propis criteris, sinó en la doctrina de l'Església.

Lluís Ferret

**Garage
ELOY**

GARAGE ELOY

de PEDRO FONT JUANOLA
CONCESIONARIO

C
I
T
R
O
Ë
N

GRANOLLERS: Teléfono 870 00 72

BADALONA: Teléfono 380 25 97